

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Den kiedsom Vinter gik sin gang

Citation: Stub, Ambrosius: "Den kiedsom Vinter gik sin gang", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-stub01val-shoot-workid64174.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Den kiedsom Vinter gik sin gang

Aria

Den kiedsom Vinter gik sin gang,
Den Dag saa kort, den Nat saa lang
Forandrer sig
Saa lempelig;
Den barske Vind, den mørke Skye - maa flye;
Vor Kakkelovn saa eene staaer,
Og hver Dags Kolde syge faaer;
Den tykke Vams, den føret Dragt
Er alt hengt hen, og reent foragt,
Og Muffen er tillige gjemt - og glemt;
Mand frygter ey, at Snee og Slud
Skal møde dem, som vil gaee ud;
Thi lad os gaee
At skue paae,
Hvor smukt Naturen sig beteer - og leer.

Ach see hvor pyntet Soelen gaaer
Med lange Straaler i sit Haar;
Den varme Krands
Er rette Krands
For alle Ting, som nu maa grye - paa Nye;
Det klare, lyse Himmel Blaae
Er værd at kaste Øye paae;

123

See Fuglene i Flokke Tal
I Luftens viide Sommer-Sal,
De holde snart hvert Øyeblik - Musik;
De kappes daglig toe og toe
At bygge hvor de best kan Boe,
Her flyver een
Jo med sin Green,
Een Anden Sankker Haar og Straae - saa smaae.

Ach See! hvor tegner Marken Vel
For Bonden heele Verdens Trel,
Hand leer fordi
Hans Slaveri
Skal endes med sin Frugtbarhed - i Fred,
Hist gaaer de kaade Lam i fleng
Og spøge i den grønne Eng,
De knæle med en Hiertens Lyst
For Moders mælke-fulde Bryst,
De qvægnes ved den søde Taaer - de faaer.
Hist vogter Hyrden Qvæg og Korn;
Et Hunde-Biæl, en lyd af Horn.
Er ald Hans Spil;
Men hører til,
Hvor smukt den Skov ham svare maae - der paa.

Ach see et meget yndigt Syen
Paa Skovens grønne Øyenbryn,
Den høye Top
Skal klædes op,
Og Vaaren pynter Bøgen ud - til Brud.

124

Naar Solen brender som en Glød,
Og stikker Ild i Barm og Skiød,
Da har mand jo bag hvert et Blad
Abscondsel for sin Matte Rad.
Her smager Thee og et Glas Viin - fra Rhin,
Imidlertid man faaer at see
Et ret naturligt Assemblée,
Hver Fugl har stemt
Sit Instrument,
De raske Dyer vil Danse net - og let.

Ach see hvor Speyle klar og glat
Den søe dog er i Lave sat,
Det er jo som
At Soelen kom
Kun for at see sit Skilderie - deri,
Den Fisk, som stak i Dynd og Skarn,
Og slap fra Frost og Fange Garn,
Hand faaer nu atter Moed og Liv,
Og spøger frit i Rør og siv,
See hist, hvor stolt hans Finner gaaer - og slaarer.
Nu lirrer Frøen med sin Mund
Imod den søvnig Aften Stund,
Jeg tænker Paa
Mit Hviile-Straae
Og ender min Spadsere Gang - i Sang.

Saa er da Himmel Jord og Vand
Opmuntret ved min Skabermænd,
Jeg gik omkring
Blant Tusind Ting,

125

Guds Forsyn spores ved Enhver - i sær.
Bekymret Siæl! saa seer du dog,
At Alting staaer, i Herrens Bog,
I hvor det gaaer, saa veed jeg grandt,
Mit Navn staaer tegnet deriblandt;
Gud kommer vist min Tarv ihu - end nu,
Hand Rammer nok den rette Tiid
Da Himlen den skal blive bliid;
Jeg tør maaskee
Vel faae at see
Min Vinter blive til en Vaar - i Aar.

* *
-- 127